

СПОВІДЬ

На ім'я голови сільської ради села Н. Заліщицького району із Східної України прийшов лист такого змісту: "Я. колишній солдат спецгрупи НКВД. яка під маркою бандерівців у 1944-1945 рр. проводила масові вбивства невинних людей на Тернопільщині. Наша група позбавила життя не один десяток людей, яких ми вбивали ніби за симпатії до совітської влади. І ось нині, на схилі літ стоячи над могилою, хочу висповідатись, розповісти правду, хто насправді проводив оті криваві акції. Мені привиджуються ті нещасні, які просили в нас пощади, але пощади їм не було...

Часто у снах чую крик чотирирічного хлопчика: "Не бий мого татка!!!" Він виривався із рук нашого старшини, притім укусив його за палець. Тоді старшина вхопив хлопчика за ніжки і з усього маху вдарив ним об стінку головою... Мозок із розбитої голови дитини бризнув по хаті, на нас, на наші руки, на обличчя... Я, за той час, розстріляв двох сестричок 10-12-ти років... Вони заціпеніли від жаху і навіть не розуміли, що відбувається... Батько і мати на колінах благали нас щоб ми пощадили хоча б дітей і теж не розуміли, за що їм така кара - просили: "Хлопці, схаменіться, ми ж нічого не винні...". (Вони думали, що ми бандерівці). А ми звинувачували їх в тому, що їх старших два сини пішли на фронт. Хоч ми добре знали, що людей призовного віку забирали силою, не питаючи, хоче хтось йти на війну чи ні. Таких випадків було багато, але мені запам'ятався особливо оцей... Голос хлопчика: "Не бий мого татка!" Зойки нещасних сестричок та їх батьків останнім часом переслідують мене вдень і вночі... Пішов я у церкву і висповідався... Старенький священник зблідлими устами прошепотів: "Сину, великі твої гріхи, але оскільки ти каєшся і що тебе змушували скоїти такий гріх твої командири, я як священник можу дати тобі розгрішення... І дам. але тільки тоді, коли ти напишеш у ті села, де ви проливали невинну кров, та ще й під чужу марку". Я знаю, пане голово, що цього люди не простять мені ніколи - надія тільки на Бога... Адже ішов я убивати людей не сам від себе... Це вони, наші командири-чекісти змушували нас... Завжди, коли ми. солдати, відмовлялися когось убивати, погрожували: "Хотіте бить чістенькімі?! Растріляєм саміх как собак!!!" Ми боялися один одного і ніколи поміж собою не обговорювали свої вчинки, навіть під час п'ятики... Але коли через якийсь час наш старшина по необережності, сам у себе вистрелив з автомата і в муках помер, ми мовчки переглянулись і неначе проговорили: "Оце тобі, гаде, за тих, невинних людей, за того хлопчика..." Хоч у самих теж руки були в крові...

Розкажіть, пане голово, усім у селі про мого листа... Хай знають люди хто насправді знищив їх сусідів... Не бандерівці, ні!!! Це ми, чекісти, так криваво провокували наших людей. А винна тому сатанинська, кривава, совітська влада..."

P.S. І треба ж, головою сільської ради був якраз син одного із братів, що пішли 1944 року на фронт, батьків яких, сестричок і братика було знищено нелюдами-чекістами у березні 1945 року. Ридав, читаючи листа голова і в розпучі бив кулаками об стіл... В неділю пішов до церкви і на сповіді покався за свій гріх, що протягом багатьох років він і його родина носили в серці образу і гнів, що проклинали невинних героїв повстанців, які полягли у боротьбі за волю України...

До смерті їх родини, як нарешті виянилось, не мали ніякого відношення. На сповіді ридали обидва: голова і священник.

лютий 2005 року